

Dicle'de bir küçük çilek idim ben Mecnun olup hayat buldum yeniden,

Dicle'nin serin yamaçlarında bir çilek idim ben. Son taşkında bedevilerin bağlar ve bahçeleri harap olunca geç yeşermiş, şiddetli güneş ile erken kızarmıştım. Bir gün kara kaşlı, kara gözlü bir Arap kızı, nazik elleriyle koparıp koydu sepetine beni. Dalım ve yaprağım benimle idi. Umuyordum ki al dudaklarına dokunacaktım.

Adı Leyla idi, dudaklarından koparıp bir kazana attı beni sonra hiç acımadan. Hurma lifleri, çöl dikenleriyle beraber kaynadıkça kaynadı suyum; dağıldım, ezildim. Yanıyordum ve henüz olgunlaşmamış bir hurma ile kol kanat olduk bu yangında birbirimize, ama nafiye...

Gül dudaklar umarken dikenler battı yüreğime. Yanışım ateşten miydi, aşktan mı, anlayamadım. Bir tekneye döktü güzeller güzeli sevgi dolu varlığını, çiğnetti çocuklara. Suyla yeşermiş, mehtapla rengimi bulmuştum; güneşte kurutulup candan ayrıldım.

Mermer ile merdane arasında lif lif karıştım kaderini paylaştığım hurmayla ve birbirimize sıkı sıkı sarılmayı öğrendik dikenlerle. Rengim solarken, canıma batan liflerin ve dikenlerin hesabını sormadım kimselerden.

Parşömen oluyordum görünüşte; ama içimdeki kıpırdanışlardan haberi yoktu yüzümü okşayan ellerin. Kazanda sarıldığımız o yeşil hurmadan üzerime bir hayat iksiri sinmiş gibiydi. Ölüyor muydum, yoksa diriliyor mu, kestiremiyordum. Varolmanın ayırımındaydım, nefes alıyor gibiydim. Leyla'nın elleri beni tutsun ve bırakmasın istiyordum, içimde duygular vardı ve onun ellerinin sıcaklığıyla sonsuza kadar yanabilir, götürdüğü yere her gün yeniden gidebilirdim. Var idim, ama ne idim; anlayamıyordum.

Gelişimini tamamlayamamış organizmalar, küveze konulmuş bebekler gibiydim; ama çok hızlı büyüyordum. İlk dadım, ilk aşkımın adı oldu. Leyla! Ne büyük mürebbiye idi benim için, ah bir bilerseniz, yıldızlı çöl gecelerinde Leyla'nın türkülerini dinlemek. Onun nefesinden özümsemiğim kavurucu rüzgarın sesi kulaklarımdan kalbime bir bengisu gibi akıyordu. Kavurucu günleri takip eden nemli akşamlarda, Dicle'nin yamaçlarında kaç derin hazzın sarhoşluğuyla tanıştım, şimdi hatırlamıyorum, ama artık başkaları bana kağıt diyorlar ve bir tomar diye alıp satmaktan bahsediyorlar. Bir de Leyla bana dokununca hissettiğim şeyin adını söyleseler!

Keşfetmeye başladığım şeyin yüreğimi kaçınıcı kez buğulandırdığını ve kendimi tanımamın niceliğini bilmeden akan bu mutlu günlerde sanki gitgide kendimi tamamlıyordum. Üç odadan ibaret kerpiç kulübenin Leyla'ya ait penceresinden içeriye dolan ılık geceler boyu çölün ıssızlığına ve derinliklerine fısıldanan şarkılarda bunu daha iyi hissediyordum. Uzak deve kervanlarının çingiraklarını her duyusunda gözünden yaşlar akan Leyla'nın, koyu çöl sessizliğine karışan lirik şarkılarına mugaylan dikenlerinde ötüşen cırcır böcekleri eşlik etmeye başlayınca, ben de ağlamaklı oluyordum. Gündüzler boyu gözlerini diktiği ufuklardan bir ses duymak için seherlere dek dinlediği çölün acımasızlığına kin bağlıyordum.

Kulübenin raflarına her gün yeni tomarlar istiflendikçe sesindeki hüznün bir kat daha arttığını hissediyor ve söylediği bütün gazellerin ve mahraların içindeki gizli maceraları anlıyordum. Yazık ki o zamanlar anladığımı anlatamıyordum. Biliyor ama bildiremiyordum. Fark ettiğimin fark edilmesini istiyordum, ama olmuyordu. Leyla beni fark etmiyordu. Onun gözünde ben bir parşömen idim. Acaba tomarlanmış bütün parşömenler benim gibi hissediyorlar mı, Leyla'nın acısını anlıyorlar mıydı? O günlerde yaşadığım şeyin eşyanın ruhu demek olduğunu ve Doğulu uluslarda bunun için eşyaya bakmanın gerçeği görmeye eşdeğer tutulduğunu sonradan öğrenecektim.